

VII Klasses Afgangseksamen i Sommeren 1896.

Dansk Stil, fri Opgave:

Om Dyrplayeri og Djærebeskæftelse.

Dansk Stil, fra Opgave

ved

VI Klasses afgangsekamen i Sommeren 1896.

Valdemar Bøggild.

Afl 11, 55 J,

Om Dygplagen og Dyrebekæmpelse.

Dyrene ere om en Gang underlagte Men
nestene og ere aldeles i deres Magt. Det er der
for Obernekkernes Rig at bringe denne Dragt for
rette Vis og ikke misbruge den ved at fine
og plage Dyrene, hvilket desværre maa siges,
at mange gør. Thi vel er Dygplagen forbundet
med Loven; men den Haandkæmpe kunne ikke
haa maa alle Steder hin. Private Folk, der have
hedsyn med Dyrene, haue derfor sluttet sig
Sammen under det Firmaal' for Øje at sætte
en Stopper for Dygplageriet og forbedre de Ærme
lendes Haar. Hvad det er, disse Folk vittig for,

og hvad gavn de gør, skulle vi se i det følge, hvor fæstene da ikke have holdt? Jo, det have
de.

Han man kunne sig meget mere harmeligt de Væsenet; men de ere ikke en Gang var hel-
ag opnående end, at et Sternvæske af jvn Ond-²⁰ digt stillede som f. Exs. Flindene, derved kunne
staae søger at fine et Dyrgrolle det onomige Smør hyle for at tilkendegive Smorte.

ter, bare fordi det ikke har male, saa det kanskje ligesom de maa dyr ere udrattet for Bla-
ge til andre deres, og ikke er i stand til at gøre, eftre de store det ogsaa. Det er vist Hvo-
gåre Gengæld? Strange men, at det ikke gør dyrene, der maa gaa mest ondt igennem.
noget f.eks. at nive Visgerne af en Sommer Fluor ofte ser man ikke en rigtig mange Hest
fugl, De tre ikke, den kan maaest det, da de forsvindt et stort Raer. Kom den ikke trætte
ikke høme høre den klage. Og hvor meget det, fisken Christian løs par den, og ofte bli-
ondt mon f.eks. Fisken ikke maa lide? Dom over han ved, indtil den til sidst styter. Og
ser ofte. Fiskehandlere stikke et Stykke Straals, det er ikke male med, at en kaadang Hest li-
mets gennem Fisken for at sætte dem i Prism der meget ved at belive fisken af Kørben;

nej, det er ofte tilfældet, at den øbte faa til-
stætter ikke spise, og det, den faa, ev manke faa ofte, saa at dens Herre lidet fækkert har
kun meget elendigt Foder. Hvor meget man derud.

Saadan en Hest ikke lidt! Hvor barbariske Mænd kom ogsaa i mordtiden læse om, at en
og nu maa de Mennesker ikke være, som den Mand af Haadhed eller for at tösse hin Galde
ne behandle Dyrne paa denne saadan! De ugaat ind i sin Sted og har givet sig til
maa ikke have Spor af Tølelse, men da maa at børste los paa en Hest, der staar binden i
ogsaa selv lide derunder. Thi det er da klart, at sin Basa og altkaa er fuldstændig værgels.
en Hest, der bliver behandlet godt af faa si. Togener en saadan Mand ikke, at man gjor-
geligt Foder, kan udfoere langt størra streljede de aktuert det samme med ham? Den skal
og hædes meget længere ud end en Hest, der de næsten ikke tro, der var nuu og føle-
bliver behandlet brutal og grusomt, og hvis töse Mennesker, at de kunne gøre sig styldige
daglige Ration ikke en Gang er i Stand til i saadan Brutalitet.

at matte den. Saadan en Hest som den sid. For at sætte en Stepper for saadont dyr

plager er det da, at Dyrebeskyttelsesfonden se behandlede paa jernbanerne. Det gælder jo om
gennem virke. Gennem Indstifter, Foredrag, saa højtligt som muligt at paa Syne styrrede
Ogsaa o. a. høgede at prævirke, Menneskene ind i Vognene, og Personaleet bryder sig ikke
og appelle til deres Medlidenshed mod dem, med hvilket middel de fra dette opmærksom
tænkelende. For ikke lang Tid siden blev der et, men staar og spørger dem for bare saa højt
udsteds et Ogsaa, hvorfor Damerne opfordredes kig og vent at komme over arbejdet som
til at afskaffe den Uthuk at bruge visttoppe ikke muligt.

de Ting til Hattepynt. Derved er sikkert m. Der er om ogsaa sørget for, at Plagning
gen en Ting der ikke nu reddes, da de fleste af Dyrne er saa lidt præsield som muligt.
Damer have fulgt Opfordringen. Ved de store Dyr anvendes der Master, som

Paa gode Foreningerne ogsaa gavn med blive spændte paa deres Stouder, og kom ere
at henvende Politiets Oprørssomhed paa Dyr forsynede med en Stok, der sidder paa et
plague. De have f.eks. gjort det oprørssomt paa, hvor Sted, at man kommer den med
den Raahed, hvormed Kreaturerne som oftest bli et kraftigt Slag, draber dem Digt lige paa Stedet.

Om Vinteren opfordre Foreningerne Saetze

til at hæste paa Hænglene og at sætte veg vid
til dem, for at de ikke skulle ontkomme i den
tet af Vinteren, da alt er tildekket med Sne,
og de ikke selv kunne skaffe sig Føde.

Ved saadan Fremgangsmaade Sæger man
at sætte en Stopper for Dyppelagenet og at for-
bedre Dynenes Haar. Ikke mange ere bragte
bort fra at plage Dynene, findes der dog endnu
drenører, som gør det; men ved Dyrebestyr-
telser foreningernes energiske arbejde skal det
nok lykkes at skaffe de nævnelende bedre
Haar.

Dansk Skil. fra Organe

ved
VI^{de} Klasses Afgangsklasse.

Sommer. 1896.

Joh. E. Bøggild

Afsl. II. 55

Om Dyrplageri og Dyrer-
beskyttelse.

Medens man i lidlige Tider ikke
gaa vidre sig gaa, hvilken Behandling
Dyreverdenen gørde til Guestand for, har
der i de sidste Decennier i fuld Sam-
klug med den fra vor Tid almindelige
Humanitets bestrebelse haft sig talrige
Røsler for den strengeste Afstraffelse af
Dyrplageri og for god og omstedsfuld Be-
handling af alle Dyr. Vi skulle nu i desfølgen
de gaa lidt nærmere ud paa det sorgelige
Dyrplageri og den Bevægelse, der har rejst

Sig med det.

Man skulde næsten synes, det var umuligt, at Mennesket kunne behandle Dyr - nærlig Hviddyr - paa en naa af hensyns til Maade. Hviddyrene er det ful vundelig Mist. Ja, ja ganske uundværlige, og hvor megen Gla- de og fornøjelse har det ikke af saa mange andre i Snarer og sælboer. Rør, har vi alts Eksempler af Dyreværdens forskellige Skabninger! Der er imidlertid hos mange Mennesker meget Raat og hensyntil, og dette kommer nærlig ofte frem ligesom ^{for} Dyr. Hvor mange sorgelige Bla- lupses paa Dyrplageni ses man ikke i det by- lige Liv! Snart er der en Heft, der puges af Heft under naa Behandling af Køkken eller er

ved at plukke sig til Døde for et Løs, der er for stort for den, og snart er det et Slaglæge, der tides en laugsm Død kvaler paa Grind af Slagterens Raagel paa Melidshus. Naar Landekonugen forekommes, naar Kreaturerne paa Marken Ma- ske paa store Treklodser, naar velte fugle fages- de i Snarer og sælboer. Rør, har vi alts Eksempler paa Dyrplageni. Det er der nu i Lovene Be- stemmedes om Afstraffelse af Dyrplageni, og mange Dyrplagere faa ofte deres velfordynde Straf, men alligevel finner der i det daglige Liv saare meget Dyrplageni Heft, som ikke kan drage til Ansvaret for Redden og Straffen. Det gælder for om at faa Folks Øjne op for, at heft-

Signatør og nærefuld Behandling af Dyr er den ene lige som for at de enkelt Fugle, der overindre
skædig og altid uverdig for Mennesket.

Der har derfor i de fleste Lande og da fuglenes Reder eller faade sig i, at det skal, og bør
øgsaa her i Landet dannet sig foreninger til ikke dræbe nogen Slags Dyr, naar det ikke er til
Dyrenes Beskyttelse, der virke med der dobbelt øge. Daon. Det er for all dels, at "Foreningens
Maal for Øje dels at faa altmægtig Dyrlæg for Dyrenes Beskyttelse" søger at virke. Den
qui straffer paa det strengeste og dels at søger at oplyse Folk om den mest nærefulde
tilbreds Håndhåll om den mest hensigtsmaa. Rigtig og Sæjt af Husedyrene, istattem Kæld,
eige og nærefulde Behandling af Husedyrene arbejdes for Anmeldelse af Straffelæs af
Det gælder nemlig ikke alene om at skaaue Dyrlægeri, belønner dem, der værter tilbringer
Dyr for ligefauns Dyrlægeri men også om redder Kreaturer, og virker paa flere andre Maade
at behandle dem med Omagt og Saapassat for henryknid Behandling af Dyr.

hed. Ogsaa de vilde Skabninger af dyreværdene Det er saaledes en overordentlig smuk
men man drage Omorg for. Man bør nu bin. og prisværdig Oprør, denne Forening har

haslet sig over, og den fortjener derfor gaa
al muly Skölle; thi intet ir mere nedvæ-
digende for Mennesket end at behandle de
Dyr paa en grison Maade, der er det
Alt saa megen Nydelse alle Glæde, og som Men-
nesket rettopp, fordi de ere underkastede dets
Herrdomme og Velje, han forpligtede til at
behandle saa godt og mærgifældt som mui-
ligt.

Dansk Skilfælinden

med VI Klasses Afgangsekamen 1896.

Peter Biekel.

R. 735

Giverny

Om Gyroplager og Gyrobekæmpelse

Vi mener ikke har en vis tilhøjelighed til
at se med på andre samt til at kære af an-
dere, hvad vi ikke kunne forlange. Denne tilhøj-
elighed til at se med på alle og kære os velgø-
rgzlet i et af alle vise sig snart i vores Torkold til
vores blamemester ved enkelte lejligheder, snart
i vores Torkold til Gyrene. Dersom man også
eller træffe på det, man kalder Gyroplager. Det
er ikke noget, der først er kommet frem i vores
Dage; nej det har fundet sted høje fra den tidige Old-
tid ^{at} af skont Kulturen er skreden frem og men-

merkerlagten efterhaanden tilbliven mere og mere
civiliseret, findt dog Igyplageren afle Pet i sine
aplyste Dage.

Saaer vi nu skulle gaa over Dio at tale om Igy-
plageriet, ligges det mest foerst at forklare, hvori det
bestaaer. Vi kunnesteskev ere af Naturen etilaaer
vor Igyrene som deres Herre, og vi har Pet daat
læge dem i vor Tjenele og Dragtigle af dem. Men
denne vor Pet maa vi bruge paakellestaadel. Saa
vi altsaa haa Igyrene arbejde for os og ikke paar-
læge dem elvor Pyrder, end de kumme bort, som
behandle dem ordentligt, da kan man ikke kalde
dette Igyplageret. Men hvor ofte paalægger vi ikke
Igyrene et arbejde, der er over deres Zone. Hvor

afle ses man ikke, at en snæve Herre maa
brække et døs, som kunde kran i Ørestofhvor
afle ses man ikke, at et Øgs maa arbejde stregt
Paa vidag Paa morgen vil det blive gammeltag langt.
Dette kan man ikke se Øgoplagen, det er almis-
bringe vor Det hielat lade Øgrene sine faros.

Også begge skenneskew Øgoplagen af billest Hidig-
hed. De kunner ikke faa det eller det Øgret hielat hylde,
og de lade de dres henvaag ud over Øgret vidat
sloa og fine det. Hvor forærgelyt er det ikke at
se kaal Karel plagen i slakkels Herre, fordi de
maaske ikke have kummet paa den hurtigt
nok for Vognen, elle at se en Ryggs flang Mund-
vigerne paa sin Herre med Brudeker, fordi den

maaret ikke vil gaa, som han findes for god
Og du finde man ogsaa hos noget menneske
en vis ondskabsfild. Dysto hic at finde ogge
og Styg, nærmest den mindre og forsvarsløse.
Børn, ja selv voksne mennesker finde ofte en saa
noget i at finde smaa Styg, som hils, Trois, Tuse
og. o.s.v. — Underkilden begaa vi menneske
Sygplagere, idet at vi denke over det, at vi har
det egentlig troet kensigt at gøre Styrene noget
onat. Vi kunne denke os et øksemplerhøgaa
En familie ejer en klind, som ejerhaanden er
bliven den meget kos, at da den kiggedt bliver
gammel og usy, man nu dens ejer ikke al
ekiller af med den, men blader den gaa, bider den

af

detig dør, Alderton. Hvor endelig det end synes, saal
er dette dog Sygplayeri. — Den haase, hvor
paa viderbe/odskillige Ægs, kan ogsaa lidt og men-
gen Gang være skrækkelyg grisom! Snart deltes
Syget ikke dræbthjærtigt nok, snart bliver det kun
delvis dræbt og kommer altså til live! Hvor
Sagt, der begas vist daglig Sygplayeri snart
mot Støre, snart mot mindre Ægt og snart
af Andekabofuldhed, snart uden at man kan-
ker over det, at de Kærneker, der plæge Syrene,
førke vist kun ejdelen paa, at dem etakkels Ægt,
hugesaavel ^{som} deselv kendes til Smerde, og at de
vist målig vilde hove, at man gørde det sam-
me over dem!

49.

Naar der Saaledes er Stork, der daglig be-
gaa Igyplageri, er det natürlyk, at der er nog
Menneskes, der charmes over at er deth. Et
hørte ret tankende Menneske maa da forar-
vorat selst slakkels Igy bliv fint, og givit
hi al hækkyde det. Der er også en iden genere
Sit gjort oneget for at hindre, at der øker Igy-
plageri. Saaledes har der f.eks. dannet sig et
erindel til Igrenes Beskyttelse, hvis Forma
nolog er at hindre, at der øker Igrenekognen &
verlast, og at tage sig af at beskytte Igy, der
er en Genstand for Finsler. — Men alle vi kenne
øker kunde godt vort set at fremme denne
godt Say ved saa meget som muligt at bestre

as for ikke at fine Igrene sag ved at hæste fra,
at om end hemmet er sat over Igrene som
dres Herre saa skyldes vi dog Guds Regnket for
hordan vi har bringt dem!

Dansk Stil II.

af

Sophus Agaard

Al 12
Gimerson

Om Dyrlægeri og Dyrebeskyttelse.

Dyrene spille naturligvis en saare vigtig Rolle for Menneskene; ja, selv de mindste og libetydelige Dyr have vigtige Opgaver i Naturen. Man hører ofte Folk sige, naar de drabbe et lille Dyr: "Det gør jo ingen Lavn alligevel!" At dette imidlertid er ~~for~~^{en} vigtig Opfattelse, er klart, og man kunde næppe adskille eksempler paa, at tilsyneladende ubetydende Dyr spille vigtige Roller. Vi kunne f.eks. nævne Hadsdyrverne, der have den store Opgave at skaffe alle roadne Legemer, der fordeare Lyften bort. Endnu større Betydning have imidlertid Husdyrene, da Menneskenes Liv for en stor Del er afhængigt af dem. Da Dyrene altsaa have saa stor Betydning, er det umuligt og skændigt at plage dem, saet de tomt imod.

blot beskyttes og staernes.

Værtjydem siger, at man skal dømmme en Mand efter hans Hest. Det er der noget i; det er nemlig klart, at et Menneskes virkelige Standelse tydeligt maa vise sig ved hans Aford over for Dyr, hvis Haevn han ikke behoer at frugte, og omv heller ikke Kaw^{de} prækelde Lovens eller Menneskenes Bistand. I om Optreden over for sine Nedmennesker kan den samme Man der plager Dyrne paa den raeste Maade, ofte var i krigste Fraa hensynsfuld og elskrædig af egoistiske Grunde. Dyrplageriet kan altsaa skyldes moralisk Slæthed, dog kan det ogsaa skyldes Uvidenhed og Mangel paa Dannedse.

Når en Mand vaaledes draber eller puner et Dyr, jo si han mener, at det ikke gør noget - Nytte, saa skyldes det Uvidenhed ved nemlig ikke, at der ikke findes noget unyttigt i Na-

FØR

turen. Desuden bør man også tage Hensyn til den Nytte,
Dyrene giv ved at skaffe Mennesket Glæde, som det hedder i
et Digt: „Det er vor herligste Tidforandr. at agte paa Dyrenes Fod
og Liv; at se, hvor de flokker om Menneskets Hytte nogle til
Glæde og andre til Nytte.“ Det er Dyrene, der give Naturen liv;
hvad ville der f. eks. være ved en Sommerdag uden Dyreliv!
Dyrlageri, der skyldes Uordenhed, ytrer sig også derved, at
Mennesket for at have den størst mulige Nytte af plager og over-
anstrenger det; han ved nemlig ikke, at han ved at overanstreng-
ge Dyret eller ved at give det daerlig og knap finde ødelegger det,
saa at det ogsaa bliver mindre indbringende for ham. Herpaa
ser man mange Eksempler hos Brændene.

Endelig kan Dyrlageriet, som sagt, skyldes Mangl paa Dan-
nelse. Vi se nemlig, at Kultur altid mildner Menneskene og

bringer dem til at behørske deres Lidenskaber. Naar vi f. Eks.
tanke paa, hvilken Behandling Dyrerne har varet Gen-
stand for hos uciviliserede Folk, saa kunne vi slutte os til,
at man i det mindste ikke har behandlet Dyrne bedre. I em-
Dage derimod, da Kulturen har gjort saa umindelige Frems-
kridt, og da Dannelsen er blevet mere almindelig, end den
nogeninde har varet, har man faaet Dyrne op for, at Dy-
rene bør ^{for} staares for Mishandling, og Kulturen er saaledes
Skyld i Dyrebekyttelsen.

Förningerne til Dyrnes Beskyttelse, som nu har mange
Sikringsere, have udrettet en fuld Del Dyroplageti, der skyldes
Ondskab, have de øigt at forebygge ved at faa fastsat Straffe for
Mishandling af Dyr; de ørge for, at Dyrne ikke bliver otuse-
de for tæt sammen i en Skibslast eller i en Jernbanevogn,

J. O. J.

hvilket man er saa tilbøjelig, naar der er mange Dyr, der
skulle of Fred, og daarlig Plads. At de gøre stor Saar herved,
er sikkert, man har nemlig adskillige Eksempler paa,
at Heste ere blivne stuvede i en Skitslast i saa stor Mengde,
at mange af dem ved Ankomsten til deres Bestemmedeplads
vare døde, medens andre var højst medtagne. Man har ogsaa
søgt at gøre de Apparater, hvorved Hestene bringes om
Bord, hensigtsmaessigere; at det har stor Betydning, vil man
ikke være i Træl med, naar man har set, hvor yndeligt en
Hest ses ud, naar den hæves om Bord.

Dyreglager, der skyldes Uvidenhed og Mangel paa Dannelse,
har man søgt at standse ved at udgive Skrifter om Dyrene,
hvad Nytte de gøre, hvorledes de bør behandles &c. &c. Ena lig
bidrage Dyreskuerne, ved hvilke der uddeler Præmier til dem,

om, der har de smukkeste Dyr, naturligvis gaae en hel del
til, at man behandler Dyrene godt.

At de højere Dyr i hvort tilfælle skønne paa at ha en god Be-
handling, ser man mange Lange, og kan ikke Dyret græde
og le, saa kan det dog karligt paa Mennesket se, det elsker
den Haand, der rækker det Brod". Vi se alttsaa, at vi bør be-
handle Dyrene godt baade for deres Skyld og for vor egen
Skyld.

Dansk Skil (fri Opgave)

af

Christian Møller

med

VI Klasses Afgangseksamen 1896.

M. H. S.

Ammon

Om Dyplageti og Dyrebrygning.

Mindre i de alde Tider havde Menneskene at
gøre Brug af de forskellige Dyr dels til at udføre Arbejde
og dels til Atlyde. Det er ogsaa saaledes i Nutiden, mange Tider medel
Dyr over Husedyr, andre ligesom H. Tider, og ^{altsaa} andre fydeffjet
eller Fret ved deres Størrelse eller smukke Sang. Man skulde
dogforha, at Dyplageti var umuligt, at det var umuligt for
noget Menneske at gøre et Dyr Fortrad. Det er viden mere
ikke saaledes; Dyplageti findes fra den Dag i Dag, og
vi skulle nu i det følgende hænkle denne afskuelige H.
menneskeligheds lidt nærmere. —

Dyplageti var hæde af smaa og store, ung og gamle

og bethar i, at de Dyr, som bude behandles godt, findes
væ og til saa stor Nytt, gøres til Genstand for en raa og
for menneskelige Døuner uwardig Behandling, da han
sammensiges med den Behandling, som Negrene fra Negre-
slavernes Afkaffelse maatte lidde. Næsaguren til Dyr-
plagene var forskellige. Nogle Mennesker findes ligefrem en
Tornøjelse i at pine og plage deres Husdyr, del ved at
lade dem udfore Arbejder, som langt overgaa deres Kræft,
og del ved at slaa dem, saa at deres Blod flanger, og det
blodige Blod kommer frem. Hölde saadanne Mennesker,
som øre Dyrplagene, fordi det mør deres Dyr lidde og
udelidde de Lyde, som Mænken aftenget dem, ikke Husdyr,
som kunne være Genstand for deres Raabt, saa findes
der i den frie Natur Dyr nok af alle Arter, som de han-

ne pine, og de foreha altid ak finde paa Pindeb, som kun-
ne volde dem de fleste Smarts. Denne Stede Dyrplagene, som
vi her have set, maa kaldes den næste Sted, og den Stede
Mennesker vedet ikke behageligt at omgaas, da deres Tak
og Dører for det meste børes Dray af Raabt. - Først
er der Mennesker, som væ Dyrplague af Kændis; uden
at tanke over, at de dermed forvolder Dyrne Smarts, hæk-
de i et overgivent Øjeblik en Stein eller andet effter et
uskyldigt Dyr, som løber eller flyver forbi dem. - Nogle
Dyr han takke deres egen Hærlighed, for at de ofte maa
lide Pindeb. Frøre og andre Krybdyr findes alts for Ed.
tempels ofte, naar de pludselig viser sig for Menneskeh,
en Toldis af Vammelose, som givs sig Vugk i et Park
eller paa andre Mandet, som dog alle volde Dyrne Smarts.

- Saar vi den Mennesker, som paa en Maade mod deres Øjne for, hvor afskyelighed Pygmaloni er. -

Vilje over Pygmaloni; f. Eks lade fattige Landmænd aften
deres Huse udfore Schijdeve, som overstige deres Kraft,
sodi de ikke have Raad til at holde mange Huse og
Køre eller til at give dem kraftig og rigelig Tid. -

Som vi saaledes have set, finder der paa mange
Maader Pygmaloni Old selv i vores Tidet. Men
vor Tids Humanitet har dog vist sig deri, at der
nu gøres meget for at hindre Pygmaloni og for
at beskytte de forskellige Fyr mod Raahed og
daarlig Behandling. For her saaledes dannet
sig Foreninger til Fyrans Befrydelse, som dels
ved Fordrag og Skrifter og dels ved at faa Pygmaloni
straffede gøre alt muligt for at aabne Menneskenes

Lad os haabe, at disse Foreningers Virksomhed
maa bare Frugt, og at Mennesken maas komme til
Enkendelse, at inde, at Fyr ogsaa ere levende Dusene,
væbbede af Gud, og at de, ekont de ikke, naarde blive
misbrugte, i Tale kunne udtrykke, hvad de lidde, dog
lide ligesaa meget, som Mennesket vilde gøre, hvis
det blev Fenstret for en lignende Behandling).

Dansk Stil (fri)

of

Sawitsen.

M 11⁵⁰
Sawitsen

Om Dyrlægeri og Dyrebeskyttelse.

Gud skalte Mennesket til at være Høvner over Jordens Dyr, der ere Mennesket overlejne i fysisk Kraft og Styrke, tarmes ved Menneskets Klugt og Smille. Men at Mennesket ofte misbruger den Magt, Gud har givet det over Dyrne, ser man desværre ofte. I det følgende ville vi nærmere omhandle Dyrlægeriet, og hvad der er gjort for at formindskе det.

I vor tid hører man oftest, at det er Husdyr, der er utsatte for Mishandling. Af Husdyrene er det igen Hesten, Menneskets u-

undværligste af bedste Ledsgaver, der iser kommer til, at høre under Menneskets Sune. Jeg vil komme her nævne et Eksempl. En Bonde kørte en Gang hjem fra et Marked. Da han havde fået „Humøret“ lidt op ved Spiritus, vilde han vise de andre Markedsgrister, at hans Heste var de bedste Löbere. I Begyndelsen løb Hestene vildigt nok; men snart møette i sken stedig bruges. Drivvaade af Sved og mishandledes af Tag maaede de stakkels Dyr endelig henvil Jaarden; da Konen behagede Manden hans grusomme Handling, blev han endnu mere rasende, lod Hestene spande for igen og kørte saa med dem, indtil den ene styrtede for Vognen. Da først angrede Manden, at han ikke havde kunnet styre sit heftige Sind.

Det er ikke alene Husdyr, men ogsaa træmmede Dyr, der ere Genstand for Mishandling. Hvor ofte hører det saaledes ikke, at en Jager, der ikke har Forstand paa at bringe en Bølle, skyder et Ben eller lignende i Stykker paa et Dyr! Med den største Ra fortæller han til andre, hvorledes han har mishandlet dyret; det falder ham ikke engang ind, at han ikke er andet end en usædlig Syrplager. Om Foraaret ser man ofte, at smaa Drenges med deres „Gummibosser“ skyde Storven, Graasvauen eller en anden lille, uskydig Fugl. Men naar de ikke som Børn faa lært at behandle Dyrne med Kærlighed, hvorledes kan man saa vente, at de, naar de blive voksne, skulle afholde

sig fra dyrplagen! — Oldtidens Folk foranstaltede ofte Væddekørsel. I flyvende Tært gik det over Folk og Stein mod Malet; snubledes en Hest, blev det ofte stelt et Stykke frem af de andre Heste, da Vognen ikke lige straks kunde standses. Ivore Dage hører man ofte om Vædderidt, at det opgaaer dyrplagen, at lade Heste løbe om Kap, naar Kun blant for faa Mennesker. — Mange vilde Dyr indfanges og tømmes enten for at selges til velhavende Folk, der holde dem for Fornøjelse, eller for at give dem frem for Penge. Hvor ofte går man ikke ind i et Menageri uden at

hed! Hvor den farvne Fugl i sit Kur kvidres en Sang, tro vi, at den er glad og fornøjt. Men mon den lille Fugl er glad? — Det sker ikke saa spøldent, at den kommer et Cicus til en lille Provinsby. Alle skulle da hen og bemande — dyrplagenet. Vi ingen kan negte, at Dyrne, for at kunne udføre deres Kunster, nødvendiges maa holdes i ständig Trugt for Direktørens Tvøle. Hvor megen Mishandling maa disse stakkels Dyr ikke have varet Genstand for, før de lærte at udføre deres Kunster!

Hvor man tanker paa, hvor mange vilde Dyr, der hos Romerne maatte kompe paa Arenaen med Slaver eller rive hinanden

hverandre i Stykker ^{i Hump} undlignerdes, men man sige, at dyrplageriet ikke er saa sterkt i saa stor ^{Udstrækning} som i Oldtiden. Det findes der i Spanien endnu den grusomme Tyrefægning; men ellers er der ikke et eneste land, hvor ^{Civilized} Civilisationen er trængt ind, uden at ^{ikke} staten ved lave harsagt at sætte en grænse for dyrplageriet. Der er ikke alene sat Straf for grov Mishandling af dyr, men der har ogsaa rejst sig en Bewegelse i den øvrige Tid, hvis Maal er at forbedre dyrenes Kaaer saa meget, det er muligt; tilhengere af denne Bewegelse (disse Folk) kalde sig Dyrebeskylter.

Dyrebeskylterne virke først og fremmest at Dyrebekytelsen faar stor Fremgang og

i færing. Ved en kerlig og samvittighedsfuld Omgang med dyr, sige de at give andre Mennesker et godt Eksempel; man da se, at dyr blive misbrugt, stønne de vedkommende dyrplager for retten og kunne faa ham idømt en betydelig ^{Junge} bøde. Men ogsaa ved Skriften, sige de at vække Interesse og Sympati for deres sag. Da mange Mennesker mishandle dyr mod deres lidende og Vilje; det er saaledes først i den seneste Tid gaat op for Folk, at det er Synd at løfte Kaniner i Ørene eller at skrabe Skallen af Fisk, medens der endnu leve. At det som oftest er oplyste og dannede Mennesker, der optræde som de umølendes Forvarer, bewirker

vinder tilhængere i alle Samfunds klasser.

Det kunde derfor være ønskeligt,
at Dyrebekystelsen (vinder) maatte faa støtte af
større Sympati [hos Folk], for at det endelig en
gang kand blive klart for Folk, hvor stor
en Synd det er, at mishandle dyr. Gid det en
gang maa lykkes, at alle civiliserede Mennesker
komme til at kappes om at være kærlige mod
dyrene!

Dansk Stil

A. M. Jensen

VI Klasses Afgangseksamen 1896.

11, 158

Om Dyrplageri og Dyrebeskyttelse.
Jorden har Mennesket fået som Gave af
Gud. Alt, hvad der lever og rører sig paa
den, er givet det af ham. Han har gjort
det til Herre over Planterne og Dyrene og
overladt det til det selv at benytte det
paa ^{en saadan} Maade, som det anser
for den bedste. Men ^{foregående til gengæld for} over for denne Gav-
mildhed fra Guds Side er det Menneskets
Pligt at bruge sin Magt over det skabte
paa riglig Maade og ikke mishandle
selv det mindste af de Dyr, Gud har
skabt. Alligevel ser man ofte, at
Mennesket anvender sin Magt over Dyrene

slet af plager dem paa alle Maader.

Man kan naturligvis ikke kalde det Dyt-plageri, at Mennesket dræber Dyr for at bengtte det enten som Fode for egen zelv eller paa andre Maader, som kunne gavne det. Naar Mennesket derimod dræber Dyt uden den Hensigt at bengtte dem paa en for det zelv nyttig Maade, saa maa man kalde det for Dypplageri at ombringe dem, og det er at misbruge Guds Skabninger, idet de gaa til Grunde uden at gøre den Nyttie, Gud har bestemt dem til. Det er ogsaa Dypplageri, naar Mennesket lader dyrene lidse unyttige

Smuler og ikke ombringer dem maaledt, at de lide saa staal lidt som muligt.

De Dyr, som af Naturen er udstykket med voldig Styrke, ere sikrede mod Misbrug fra Menneskets Side, og det er da heller ikke dem, der ere Genstand for Plagerier. Det er derimod de smaa Dyr, som ikke bevidde nogen Være, der især ere blevne jojte af plagede. Al Dypplageri øker enten af Ondskab eller af Tankeledshed. Det er af latter Ondskabs fuldhed, at visse Mennesker over Vold imod Fuglene. De forste Fornuftelse i at ødelegge deres

Reder, berøve dem deres lig og mis handle Belønninger til dem, som finde paa
dem selv paa en skammelig Maade. Midler til at formindskæ ^{af} Dyrrets Smerte.
Ligeledes er det af Indskab, at nagle Maa-<sup>per under
sædels</sup> Ombringelse, eller som
nesker ikke behandle deres Hvidsy, om
de børde, ^{at} de ikke give dem den
fornødne Tide af overlaasse dem med
Arbeyde. Tanke Piffalde ske Plageriet-
ne, fordi Menneskene ikke tanke paa,
at Dyrne lide under den Behandling,
de ere Jeustand for.

I Modsetning til dem, som finde en For-
at paroie, at Mennesket ikke har
nojelse i at mishandle Dyt, have andre nogen Faon af at plage Dyrne, og
sigt at hindre, at de lide nogen Oer. at disse ikke ere ufołsomme over til
last. Saadanne Dyrebekyddere utsætte for den Behandling, de ofte man lide.

paa andre Maader soige at farbedre
Dyrenes Kaar. - Ligeledes i den Hensigt
at sikre Dyrne mod Mis handlinger
fra Menneskets Side er det, at der er
dannet Foreninger til Dyrnes Beskyt-
telse. Selve Foreningernes Navn viser deres
Formaal, og de soige at opnaa det ved

af Mennesket. - Foreningerne have agt
advirket, at der i mange tilfælde er
sat Straf for Misbehandling af Dyr.

Disse Foreninger have vundet stor U-
bredelse, og man må sige, at de have
haft et godt Resultat af deres Virksam-
hed.

De have naturligvis ikke opnået, at
Dyrplageriet aldeles er ophort, og dette
vil man vel sagtens ikke nærmindse
opnau. Høg er nu Dyrplageriet langt
gjaldnere end tidligere, og dette har
uel for en stor Del Foreningerne til
Dyrenes Beskyttelse bevirket.

VI-A

Dansk Stil (fra Opgave)

Ved

Afgangseksamen 1896.

Peter Gregersen.

Kl. II. 35

J. M. M. i.

Om Dyriplageti og Dyribeskyttelse.

Ligesom Mennesker, der i Livsstilling og Magt
staa over andre lavere stilledte Mennesker, ikke have
Loev til at behandle disse, som de finde for godt, saa
ledes her Mennesket heller ikke, fordi det af Gud har
faaet Magten over alle andre Kaserner i Verden, Det
til at pine og plage dem efter eget Sykke. Ikke desto
mindre har Dyriplageti altid været almindeligt, og det
er det endog i vor oplyste Tid, hvor man ikke skulde
tro, at der kunne være noget, der ville nedværdige og
til noget saadent.

At der nu kan findes saa slette Mennesker,
kommer for det meste deraf, at mange ikke fra Barn af

ere vennede til at tage Hensyn til Dyrerne. Naar
en Dreng f. eks i sine Fældres Paasyn sidder og fin
de Dyr, uden at foretakne vredesættende han derfor, tom
han naturligvis, at det ikke gør noget, og at Dgret ikke
kan mærke det. Naar Fældrene derimod tale ham til
Rette og paavise han, hvort skot en Pjnt. han begær,
at han ogsaa for det meste lade det være. Ligeledes naer
Børn se andet Børn ellers voksne Folk fine Dyr,
kunne de ogsaa let føle Enghedsind. Desvarne ser man
saa ofte, at Folk plage Dyr; man kan se Børn pla
ge en Hund eller en Kat, skort man skulle tro, at
Dyrenes yndeligt Hyl kunde røre dem; men kan se
man Kæle plage deres Hest med Fiskesteg og Spark.
Yarst gaard det ofte til i Henagirier og Birkes, hvor

Dyrene ved Full og Steg skulle dresseres til at føre
Kunster. Kun faa tanke paa, mani de se, hvor le
hændige og vel afrettede Dyr kunne vere, hvor meget
diese Dyr have maabbedt dje, inden de have lært
deres Kunster. Dyraplayeri bestaaer nu ikke blot i at
pine Dyrene med Steg og Spark; men ofte sker det
ved for meget Afbjede og ved daerlig Side. Hvor ofte
ser man ikke en Hest, der maa trække en fuldt
lasset Vogn, med Anspændelse af al den Kraft, den
har, og det ikke en Gang over Dagen, men mange Gange.
Man kan blot tanke, hvad et Menneske vilde si, hvis
han skulle trække en forholdsvis lige stor Vogn
en hel Dag igennem; han vilde vist ikke finde det
lehayligt. Yarre bliver det endnu, mani Dgret efter

et anstrengende Arbejde faar daarlig Side.

Først standes Dyrplageriet han man i den ørste, andre Folk kunne, uden at vere Medlemmer af Dyr
Medlemmerne af disse skulle altsaa silv vagte sig for plageriet. De kunne nemlig tale de Folk til Rette, som
Dyrplageri, og ligeledes apholde andre fra at give sig af
dermed. Det gælder naturligvis først og fremmest at
beskytte Hvidrene mod var Behandling, thi disse
Dyr, som gav Menneskene den allerstørste Nytte, og
uden hvilke Menneskene ikke let kunde faa Jordens
bevijdet, maa man ogsaa til Gangald derfor visse
det største Hensyn.

Men det kan ikke den eneste Maade, hvorpaa man saa at de ikke plage dem med Slag eller anstrengende
siger at standse Dyrplageriet. Der er af den Grund Anbejde og give dem god Føde. Man hører saa ofte
at Straf for Dyrplageri, saaledes at enhver, der forsynder Fortallinger om, hvor højt Araberne elsker deres Heste

sig ved var Behandling af Dyrne, haw straffes. Ogsaa

medlemmerne af Dyrne
Tid begyndt at stiftte Foreninger til Dyrnes Beskyttelse beskyttelsesforeninger, gør meget til at standse Dyr
Medlemmerne af disse skulle altsaa silv vagte sig for plageriet. De kunne nemlig tale de Folk til Rette, som
dese gør sig skyldige deri, og minde dem om, at det er
en Synd imod Gud, der har skabt Dyrne, for at
de skulle være os til Nytte, ikke for at vi skulle
plage dem.

Heldigvis er det kun de farreste Mennesker,
der ere saa naa og ondokabsfulde. Ofte kan man se
Folk behandle Dyrne med den største Hensynsfærdighed,

og passe dem frem for sig selv; men det samme kan
man ofte se andre Gleder; man kan ofte her lyse
se Børder, Soldater og andre, der have med Dyr at gøre,
passe disse med den størst mulige Omhu. Enhver,
der har den mindste Karlighed til Dyrne, maa alltså
gøre alt muligt for at få Dyrplageriet standset;
idet han enten paaminder vedkommende Person eller
ogsaa faar ham straffet til advarende Eksempel for
andre.

Dansk Skol (fra Øgade).

A. M. A. Deygaard.

V Kl.

M 12

Ø
Lønneboen

Om Dypplagen og Dyrebækkelæs

Tid Kulturen Saerstking
er vel Muncckens Dannede stæd paa
blevet holzdejst højset, og der er blevet
lagt en Banke paa mange af deres St.
bejdigheder; Men dag er det endnu den dag
i Dag langt fra, at Muncckens ere kam-
me hellt best fra deres lidligere ræder
og Skikk, deres grønnes Planekker giver
sig endnu paa mange Maader Hulag, og der
sblavest da ogsaa ofte med deres Behand-
ling af Dyrene Vi skulle nu i det følge.

de gaa over til nærmoret at udvikle Begre. saa gjolden ^{af} et eller andet Hvidyr blev jo
betrygtlaget af selles Modværing Dyrer og plaget endnu med Arbyrd, den langt over
stiger dets Kræfter, eller ligesom med

Hvor der forelaues ved Ørsk Dyr.
plager, er jo en klost ^{af} Hvidt i Ørsk selv,
at det ikke behøver noget marmure Far-
klaring, det er denne græsomme og hær-
de Beskæring, som Dyrerne efter maa-
de fra Menneskenes Sider, og som efter-
trives uholigt vidt. Og vi nu fød paa
Hviddyrene, skulde man da hos, at de
med Relle Minde gør Hvor paa ordentlig
Flyer, men ikke engang de synes al forfug-
ne en anden, i hvort Fald er det ikke da man findes man ofte en mestelig

Slag, vist og lidet nærende Sider osv.

Hvor ofte ser man ikke, at Mennesker
der paa ev eller anden Maade ere blevne
livnede og opkirkede, bader deres Hoved paa
ud over Dyrerne i Stedet for at havne sig
paa dem skyldige. Hos enkelte Mænd
skov ev det mere en vis, om jy en
man sige, sandelig dog, der ar Driefft
ren til deres van Oprindelus over for Dyrerne,
end ren Dansk Falsethed. Fortlig hos Hug-
ne en anden, i hvort Fald er det ikke da man findes man ofte en mestelig

Dyret hittat att rina og plage alle Slago dina. Dyrplageriet sann Dyrehetetgården ytterlig
dyr f. ex. Fugleangere, Dror, osv. ag vi ville da hitta till Skatt äftele det

Heldigvis er det dog langt fra Grekke, at det efterhånden mås blive
allid, at Iyren mås finde sig i en sas Klart for alle og enhver, at det er ureg-
daw Behandling. Mange Mennesker have ligl og gristadt at mishandles og pins
gjort sig det til opgave at verne og frøde de Iyr, som ere Menneskens til uiglyt-
te Iyren og hverken at præalægge dem Meyen Nytte.

Arbejde, som de ikke kunne male; eller
paa anden Maade at nedbrænde deres
Straft. Dine Gyrenes Virkesomhed
er det, som har givet Hærd til Paaral-
sen af foreninger med Gyrenes Beskyt-
else til Hovedstaden.

Vi har en måndag, hvorledes såvel

Dansk Fil (fr. gave)

af

H. F. Hansen

V Kl.

H.H.³⁵
Brummen

Om Dyrplagen og Dyres
beskyttelse.

Hvor vidt Kulturen end er skreden frem, og
hvor stor Fremskridt den ^{end} i mange Retninger har
medført, saa har den dog i et Punkt ikke ab-
solut haaret ud over sin gronlige Indflydelse,
nemlig til Afskaffelse af det forderorolige Dyr-
plagen. Vel har man ogsaa vistet for dette
Omraade Sporet Kulturas Virkninger, men de
er dog ikke tilstrækkelige og kunne ikke
ganske opfylde Henneskelighedens Krav.
Der findes meget Dyrplagen Fred, idet at
man egentligt er i det ø bevidst, f. Ek. ved Jagt;

med Flægning, eller Fiskeri. En fager Kast af Kusk mishandler sin Flede, saa det afskyelige
druug vore sikker paal at skyde Uldetel paa Det Maader. Han bantur og prygger Dyret igen.
et afgorende dodeligt Flede. Dette vil da gen-nom med Fisket, medens det, paavirket af de
nogenat mange didebar, inden det bliver dræbt. Ved gneeligste Finsler, har ganske stille, øystende
Flægning, bruger man gammeldags og uheldige
Dødemader, saa at Kraget maal lide de
mest haarde af gneleg Pensch. Ligesaa paa
det med Fisket, som man søger at fange
med mange grusomme Midler.
Men det vorske er dog, at Kreaturerne ofte
maal lide under en vaar Behandling fra dens
Hens Side. Dette er nærmest fuldfaldet med
Hesten, skon't det er et af vaars Henskels mest vor-
disfulde og hofade Dyr. Oftt er man ent vaar

100

Betrægning af det vaar og vi-
sommelige i en sandt Behandling og i
det hele for at bopi Dydene for mange
Finsler, som ved en forslændig Behandling
Fremprægmaade let vilde kunne undgaas, har
man stiftet Foreninger, som dels ved Lovet dels

101

jævnen

ved Skriftenes Tidsskrifter at udbrede Belering, Haabe, at det vil lykkes ad Aand, for at
om den mest hensigtsmessige og barmhertige der for bestandig kan viserael Bonn for
Behandling af Tyrone udover deres Beskyttelse disse afskyelige Mishandlinger af Tyrone, thi
af Tyrone. For Vildtet er der saaledes givet Tyrone, som vel kan længt under Mennesket,
ved Lov fastsat bestemte Tider [bestemte Tider], have dog Kravet paas on menneskelig Be-
handling, dels fordi de ere Menneskene Med-
del forbudt at mishandle Kreaturer. I
Tidsskriften virke de til Genaaelsen af en
bedret Behandling af Tyrone ved at belore,
hvoruden man kan bibringe Tyrone en saa Smale. handle disse Skabninger, som af Gud ere satte
fri Død som muligt.
^{til} til Tyrone og aadlyde ham.

Havre disse Foresninger til Tyrone's Be-
skyttelse alhvor ikke ^{sædt} gennaaet et ganske til-
fodssællende Resultat, saa man man dog

VI Klasses Afgangseksamen 1896.

Anders Aaberge Købel

Dansk Stil. fra Orgaver

Afl. 11, 55,-

Om Dyrplagen og Dyrebeskyttelse.

Det er jo daglig af alle, at Dyrne er sit Stor Glæde,
Mythe og Tornjelle for Menneskene. Alle bør vi i Beröring
med disse os mindslagte Væsen, hvad enten vi leve på Landt,
hvor der naturligvis er sortig Deylighed dertil, eller i Kib-
stad. Hvidpene, som Heste, Kø, Far, Høns, bidrager vortestligt
til Menneskets Antehold; Hunde og Katte er en Glæde til Glæde
for dem der, komme vi nu i Skoven, er det nu Frygt at høre Saug-
fuglene; Storken på Taget, Staren i Høstet, Svalen i Vinter-
alle Skaffer os Tornjelle. Hvad er da nærligere end at vi
Mennesker også komme til at høre af disse Skamninger, og at vi
paa mange Maader ikke ud for dem vil at slukke sig til os. Men
nu er Dyrne saaledes grone og fornede os, da [de] er det ogsaa i høj grad

harmeligt at se dem blive miskænket af os og fidesløse Mennesker.
Vi skulles da føge end videre dette nyske.

Da vi kom da stor Mytte af vores Hvidt, var vi også
paa bedste Maade Sørge for dem; vi man fæste, at de blive holdt sic, hvor udviklet Angrene var; ja de kunne endog med mindre Større
dej vænde i dette Tid og s.s. Et af de bedste af alle Syr er Raekel'ske Angrene idet al bryt sig om Modens angeselige Skam.

Hesten. Dens dyr henges i næværdigt Sliden og Glæder for Mennes-
Kene, hvad enten det hækket ^{Vognen} ~~Hækket~~, her Pigkunnen klar gæs for
Slid og Horn, hvor afgivende er det derfor ikke, man man ser nu
den Fjord præggle los paa Hest, der næsten kan udføre det Cr. højde,
man forlanger at den, at se en mager, nafniet Hest er også
et højt stående Syr, sædet to Hester hvilket alt for ofte Geværd for
Syrflygen. - Taakke engang paa Smærtiglene. Dette lidlige Smært
er ikke blot til stor Glæd paa des minste Gang og Glæde, men
de givs stor Mytte ved at forson en Maagts skadelige Insekter og

Lærer. Hvor ofte bliver disse Fugle ikke følger af næstigen dag
der af Eder Skyt dem ned for deres ør at øve deres Skjoldforsyghed, else

Bringe hjem, naar de finde en Rote Star Pigeone i Stykker for at
fæste hende; man de hænge endelig i Stykker for at

At dressere Syr under Dressur i Almindelighed se hænne paa

og følges skrækkeligt, at en bekendt Dag. Dette er nu hænne også
Egenskaber paa Syrflygen, der drives i et Omfang, som ^[nu] man
mæske nappo amer. At holde Smærtiglen i Rist han vil også være
Syrflygen, idet er der da Syrflygen at fæze over højmele Syr

og dette den i Rist, hvor han man troer at Læke jævnen Læke
kan kurde lige den frejdig, naar den sitter endeforsat, som man
den paa sine Vinger glæd og let flyver mod Syr. Hvis man udead
Syrl ikke savne det minste Dio, som den forsk i den blandt sine Kau-

menader, den har jo høbt en frihet, den er en Præg.

Den har naturligvis altid høvet sig Røster mod Dyrplagen.

Men ligesom dette bliver man opmuntret, jo videre Civilisation og
Oplysning breder sig, indenfor hvilket der sig flere og flere Røster
til Fodvar for Dyrrene. Men kunde man ikke mod Dyrplagen ikke sig i Materiaen, da skulle de også [sagte] nok få interesse hos
indument, at Gunn af det Dyr har dog høbet gøre ved det, hvad man vil, og Fortjent til de Fodvar, som de have ladt at hente.

Eftersom det er hans Fjendom. Hertil kan man sørge, at Dyrplagen

setter en Ret dels fra Samfundet og dels fra det enkelte Menneske,
hvorfra det bliver Samfundets Opgave at forhindre Dyrplagen til sket derves, at Dyrrenes hæv slåtset sig sammen i Føreming
samlet for Samfundet som for de enkelte Menneskens øgen Skyld. Se Dyrrens Bestyrelse,* denne Føreming har sikkert sig Politisk
Korsets Roser denne Opgave da hører? Det enkelte Man-
neske maa naturligvis gøre, som han kan hæste, men man skal
dog ikke overgå over Dyrplagen, hvor man er det, og forholt Dyrplagen det samme.
Men da man selv ikke har høbt, hvilket der er i Materiaen, så
kan man ikke med det gøre, og dermed høver andre med det gøre
Eksempler. Men kan ^{vi} jo givne Bejdleder tale Dyrrenes Sag.

Et vortesamt Præstetil er at i det nuværende Stadsråd til Øpen, nærmest
hævst Born, thi hævde først fæst Prærie op for det Langdestrøm
til Fodvar for Dyrrene. Men kunde man ikke mod Dyrplagen ikke sig i Materiaen, da skulle de også [sagte] nok få interesse hos
indument, at Gunn af det Dyr har dog høbet gøre ved det, hvad man vil, og Fortjent til de Fodvar, som de have ladt at hente.
Hertil kan man sørge, at Dyrplagen ikke for Alvor indekraantes, da man Sam-
funderne har høbt at hente det fra dem, hvilket er et stort træst til. Dette er her i Danmark hævst andet
større, hvorfra det bliver Samfundets Opgave at forhindre Dyrplagen til sket derves, at Dyrrenes hæv slåtset sig sammen i Føreming
samlet for Samfundet som for de enkelte Menneskens øgen Skyld. Se Dyrrens Bestyrelse,* denne Føreming har sikkert sig Politisk
Korsets Roser denne Opgave da hører? Det enkelte Man-
neske maa naturligvis gøre, som han kan hæste, men man skal
dog ikke overgå over Dyrplagen, hvor man er det, og forholt Dyrplagen det samme.
Men da man selv ikke har høbt, hvilket der er i Materiaen, så
kan man ikke med det gøre, og dermed høver andre med det gøre
Eksempler. Men kan ^{vi} jo givne Bejdleder tale Dyrrenes Sag.

Et vortesamt Præstetil er at i det nuværende Stadsråd til Øpen, nærmest
hævst Born, thi hævde først fæst Prærie op for det Langdestrøm
til Fodvar for Dyrrene. Men kunde man ikke mod Dyrplagen ikke sig i Materiaen, da skulle de også [sagte] nok få interesse hos
indument, at Gunn af det Dyr har dog høbet gøre ved det, hvad man vil, og Fortjent til de Fodvar, som de have ladt at hente.
Hertil kan man sørge, at Dyrplagen ikke for Alvor indekraantes, da man Sam-
funderne har høbt at hente det fra dem, hvilket er et stort træst til. Dette er her i Danmark hævst andet
større, hvorfra det bliver Samfundets Opgave at forhindre Dyrplagen til sket derves, at Dyrrenes hæv slåtset sig sammen i Føreming
samlet for Samfundet som for de enkelte Menneskens øgen Skyld. Se Dyrrens Bestyrelse,* denne Føreming har sikkert sig Politisk
Korsets Roser denne Opgave da hører? Det enkelte Man-
neske maa naturligvis gøre, som han kan hæste, men man skal
dog ikke overgå over Dyrplagen, hvor man er det, og forholt Dyrplagen det samme.
Men da man selv ikke har høbt, hvilket der er i Materiaen, så
kan man ikke med det gøre, og dermed høver andre med det gøre
Eksempler. Men kan ^{vi} jo givne Bejdleder tale Dyrrenes Sag.

Harligst til
Liv, hvorud man vil vokke Rømme. Indrette for de Dyr, som
de omgaar.

Ni se altsaa, at der gøres et virksomt arbejde til dyrene
Bæste, vi ville da slutte med Fisket om, arbejdet maa have
enrigt, og at der samtidigt flec og fler lere at sette pris pa
det liv af forskellig Art, der viser sig omkring dem.

VII Klasses Afgangseksamen 1896

Dansk Stil, fri Opgave.

N. H. Thomesen.

Afd. II, 209
m.s.

Om Dyrplageri og Dyrebiskyttelse.

Når der i den senere Tid i forskellige
Landt er bliven oprettet Foreninger til Dy-
renes Beskyttelse, saa er dette ganske vist no-
get, som fortjener Anerkendelse, men det
er alligevel ^{hvaader} Menneskets Pligt. Thi
medens Mennesket, naar det stedes i Nød
og Modgang, har en Gud at ty til og so-
ge Trost hos, har Tyret ikke nogen an-
ten Gud end Mennesket; han tilkom-
mer det at beskytte det. Det er derfor op-
nørende at se, at Mennesker, i stedet for
at beskytte Tyrene, plage og mishandle
dem, og det er med full Ret, at Forenun-

gerne til Dyrenes Beskyttelse sovo at sette
en Stoper for et saadant Gyplageti.

Dit er nemmest Husdyrene, der
er udsatte for at blive gjorte til Genstaad

for Mishandlinger fra Menneskets Side. Udsuket af Menneskebeden er samlet, fin-
af: Dog er det heldigvis kun et Mindre der der meget Gyplageti Sted. Et Dyr,
tal af de Folk, der have Husdyr, som nu-
handle disse. Bonderne, som jo ere dem,
der have de fleste Husdyr, ere i Reglen me-
get gode ved dem. De kunne understiden
nesten overdrive deres Kvensomhed mod
Dyrene, f.eks. mod Hesten. Dog gaar det
naturligvis her, som altid: Ingen Regel.
uden Undtagelse. Man kan ogsaa træffe

Bønder, der mishandle deres Husdyr, da-
naar de ere berusede; thi da vaage de onde

I de store Byer, hvort al Slags
Udsuket af Menneskebeden er samlet, fin-
af: Dog er det heldigvis kun et Mindre der der meget Gyplageti Sted. Et Dyr,
der, skont det fra aldaarmet Sid af
har været Mennesket en tro Kammerat,
oftt bliver mishandlet, er Hundene. Ig-
dog skulde man synes, at hvis noget Dyr
fortjente at blive godt behandlet, saa
maatte det være dem; thi intet Dyr viser
ensaaan Trækab mod sin Hende, selv om
det bliver set behandlet.

En Art af Dyrplageri, som plageret ved at sætte streng Straf der endnu ikke er omtalt, er den Efterstræbte. for og virke i blandt Folket ved Udgivelse, som ^Inusfuglene ^{Fuglene} ofte ere Fenstand for fra en af Krifter og Blade. Det vilde deromme Side af. Thi disse smaa Dyrplag. for varer ønskeligt, om deres Sag kunne forsøge ofte at dræbe dem med et eller de vinde mere og mere Udbredelse andet meget primitivt Mordvaaben, hvil blandt Folk.

Het for det meste kun har til Følge, at

de pinnes lange uden at komme dø.

Imod alt dette Dyrplageri

ger Foreningerne til Dyrernes Beskyt-

telse at virke, og det er hævet over

al Fjord, at de have udført og frem-

stedes udføre meget godt. De søger at

faa Staten til at gribe ind mod Dyr-

Dansk Stil (ubunden)

Sv. Rosenvinge. VI

Afgangseksamen 1896

Mfl. 11,45 - J.
dec

Om Dyrplageri og Dyrebeskyttelse.

Her i Fjorden er det og har det altid været saa, at den svageste tillige har været den mest underkuede. Mennesket har med sin Hærskoyge og sine og øvrige slætte Skatranlay aldrig kunnet holde Haade mod Magten, hvilket man nu ser tilbage til svundne Tider, da man var stark ved Staven, eller til Nutiden, hvor en overlegen stand giver end det bedste Vaaben i Hænde. Varst stillet have altid Dyrne været, fordi de ere mere ufuldkomne Væner end Mennesket og derfor aldrig have kunnet nævne anden Stilling end den, Mennesket var

har givet den. Selsom Dyrcts fysiske Kraftter overgaar Mennesket, ville ^{disse} ikke skaffe det. Over- taget, fordi Dyrct kann har de af Naturen skæn- kede Vaaben og kan intintmessigt kan bru- ge dem, mens Mennesket med Forstand har start at tage alle Ting i sin Førenste og bøde paa sin af Naturen kumrings Forvarsevne. Dyrct har derfor mistet sin Selvstandighed og har omattet Drift, er man paa sit ræ med, selsom en overlade Mennesket at drage Nyttet af dets legen- lige Kraftter.

Hvor dantlig en Behandling ^{Dyrene} har blivne genstand en saadan Drift i sig, som skal underkues af for i gamle Dage, kan man maaske satte af den Maade, hvorpaan de upri Mennesker blev behandlede. Nutildays ere brude Menneskenes

Haar forandrede til det bedre, og ogsaa Dyrene so- ger man at beskytte overfor d. d. ved humana Foranstal- minger. Men endnu er ikke Fortidens Barbare udryddet, og den bliver det vel heller ikke, før Men- nesket er kommet saa vidt i sin Udvikling, at Anden fuldstændig har undervundet det dyn- ske i Karakteren. Thi at Grusomhed er en dy- faring kann rækkes saavidt, at man har set en Hund lege med en Røtte. Og at Mennesket har etanden, kan man se deraf, at Born, som der jo ere Mennesker paa det første Udviklingsstadium ofte kunne have Fornojelse af at pine Dyr, me-

denne Ondskabofuldsmed senere kan take lag, som ikke henvidt at øve Humanitet eller
sig med Starene og standoudviklingen. Over-tere selv en Dyr med dyrisk Grusomhed. Dog,
for Børn maa man: det hele taget være paapaa der man ogsaa Dyreplager i de andre af Sa-
sende. thi man ser ogsaa ofte, at de mishand. fundets Klasser om end sjældent blandt de da
de Dyr aldedes ubevist. Et Barn er lykkeligt, mede; ^{kan finde det men} ~~arbejdsskatet intenf, bæs ved kommande jæk~~
men det har foaret en Hattekilling til Legikam- langer kættes dæmet med Rettb. Mod saadan
merat; men om det samme u. Tilfældet med Mennesker er det, ^{at} man har stiftet Selskaber, hvor
Killingen, kann vist være trivsomm. Thi alene Formaal er at straffe Dyreplagerne, og hvie Ma-
den Maade,) Barnet bærer en Killing eller Hvalp, kommer altid skal være på Post og skræde in-
er ofte saadan, at man absolut maa antage, at for at skaffe Dyrene Beskyttelse. Dyrevennen
Dyret bider Dødsangst. Men den er ogsaa Mennes- egentlig de fleste ^{familiens} Mennesker; men en anden sag
sker, der hele sit liv igennem ikke maa videre er det at være resolut nok til at skræde ind, hvor
end. Barnet i den Retning. Det er for dit mose sker en Mis handling
maa og uvredende Mennesker i de lavere Samfund.